

[Søren Olesen.]

uden at man behøver at nedsætte et udvalg. Om så udvalget kan finde på noget angående de private organisationers og virksomheders politik, kan man naturligvis ikke sige på forhånd, men jeg tvivler i alt fald om, at der kan opnås enighed i dette udvalg, efter at det er blevet så stort, at man i sandhed kan sige, at forslagsstillerne har fået både i pose og i sæk. Jeg forstår iøvrigt, at disse udvalgsmøder har været rene hyggemøder, og vi kan sådan set være ked af, at vi ikke var udvalgsberettigede, når det gik så dejligt til. Men da vi ikke er blevet påvirket af den idyl, der åbenbart herskede dér, er vi heller ikke blevet overbevist om, at udvalget kan give os råd og bedre oplysninger, end vi har i forvejen. Men socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), har jo anbefalet, at dette udvalg bliver nedsat, og så vil vi naturligvis ikke modsætte os det, så man bagefter skal kunne komme og sige: ja, I ville jo have hindret os i at få disse vældig gode oplysninger. Vi ønsker nemlig regeringen alle mulige gode oplysninger og råd og vil derfor ikke modsætte os udvalgets nedsættelse, men afholde os fra at stemme.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Jeg skal ikke blande mig i den almindelige debat om forslaget; jeg går ud fra, at den højtærede finansminister vil sige et par ord senere. Men det ærede medlem hr. Aksel Møllers bemærkninger giver mig anledning til at sige nogle ganske få ord.

Det ærede medlem var navnlig inde på spørgsmålet om regeringens ansvar i forholdet til andre instanser: dette udvalg, som nu skal nedsættes, og erhvervene, som vi havde et møde med forleden. Det ærede medlem talte i et blomstersprog, som ligger godt for ham, om, at dette udvalg ikke burde blive et hittegodskontor for tabt ansvar. Det er naturligvis fristende at gå ind i en diskussion om begrebet „det tabte ansvar“, navnlig for en regering, som

i to afgørende situationer, hvor der krævedes ansvarsfølelse, havde en levende fornemmelse af, at dette hittegodskontor havde udmærkede rumforhold i det ærede medlems parti og i venstre. Men lad det være, og lad mig blot indrømme, at det ærede medlem kom hjem og forsøgte at formindske hittegodskontorets rumforhold ved at tage et positivt standpunkt i byggespørgsmålet, da det blev behandlet i foråret.

De bemærkninger om mødet med erhvervene forleden dag, som det ærede medlem fremførte, får mig til at gøre den bemærkning, at jeg ved afslutningen af mødet sagde til erhvervenes repræsentanter, at det jo på forhånd klart fremgik både af mine udtalelser ved mødets åbning og af den forhåndsomtale, der havde fundet sted forud for mødet, at regeringen ikke mødte med nogen plan til forelæggelse for erhvervene, og jeg tilføjede, at vi derfor heller ikke kunne forvente, at erhvervene for deres vedkommende kunne møde med noget i retning af en plan til imødegåelse af vanskelighederne.

Jeg tilføjede yderligere, at regeringen, hvis den havde en delvis eller samlet plan til imødegåelse af vanskelighederne, selvfølgelig måtte være gået til folketingets partier eller direkte til folketinget med sådanne planer og ikke til et så omfattende erhvervsmøde som det, der her var tale om. Jeg fremsætter denne bemærkning i forlængelse af den kommentar, som jeg og økonomiministeren efter mødet med erhvervene fremsatte, og jeg synes i og for sig, det fremgår ganske klart deraf, at ethvert forsøg på at opstille den betragtning, at regeringen skulle være i færd med at løbe fra et ansvar eller fordele et ansvar ud på erhvervene, ikke har noget med virkeligheden at gøre. Hvis vi ikke selv erindrer dette ansvar, bliver vi såmænd mindet om det hver eneste dag. Jeg har sommetider været forbløffet over, hvor stort et ansvar en mindretalsregering, der støtter sig på 74 medlemmer, når alt kommer til alt, har, og over, at ansvarsforde-